

Ідуть літа, міняються віки...
Громаддя хмар низьке
Пливе над домом.
І от уже здається — не хмарки,
Старий димар летить у невідоме.

Стрімке життя не візьмеш на приков!
Ще вчора серп, а нині — повен місяць.
Безмежний рух — минають стрімголов
Короткі дні.
А ти хіба на місці?

Туди, туди, повз жар і холод гін!
І часто так, бува, охопить відчай...
...Усе вперед — за щастям навздогін!
І все одно життя минає швидше.

Мерщій за ним... Зірниця в вишині
До себе зве, освітлює півнеба,
А човен твій завмер на бистрині,
І береги пливуть кудись повз тебе.

1979

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво художньої літератури «Дніпро», 1986.